

OVERZICHTSEXPO

20 JAAR MARC LAGRANGE

Er staat geen rem op de carrière van FOTOGRAAF MARC LAGRANGE. Binnen- en buitenlandse kopers zijn weg van zijn sensuele tableaux. Deze maand opent een overzichtsexpo in een Antwerps herenhuis. IN HET POP-UP MUSEUM MAISON LAGRANGE HANGEN FOTO'S VAN RAVISSANTE SCHOONHEDEN, meestal half naakt, altijd compleet gestyled.

Sinds 2006 gaat het hard voor Marc Lagrange. Na zijn eerste solotentoonstelling in het Antwerpse Fotomuseum kon hij de commerciële modiefotografie ruilen voor artistieke ensceneringen. Daar lag vanaf het prille begin zijn hart, zegt de 54-jarige fotograaf. We zitten in het kantoor aan z'n Antwerpse studio, een omgebouwde meubelfabriek. Aan de muren hangt werk van Lagrange zelf en van Stephan Vanfleteren ('een vriend'). Op een kruk ligt een buitenformaat Taschen-boek van Helmut Newton ('een voorbeeld'). Marc Lagrange: "Ik maakte altijd al vrij werk buiten mijn uren. Al bij mijn eerste commerciële opdrachten was er dat moment waarop ik zei: we hebben het beeld voor de klant, nu gaan we iets maken voor onszelf. Ik keek toen al naar internationale modiefotografie en het werk van Helmut Newton of Richard Avedon. Ik wou doen wat zij deden en onderzocht hun techniek." Met sommige modellen lukte zo'n creatieve afterparty na een shoot wonderwel. Achteraf contacteerde Lagrange die meisjes, en sommige

make-upartisten, opnieuw voor zijn vrije werk. Zo verzamelde hij geleidelijk een groepje gelijkgestemden. In de XXML-expo zie je geregeld dezelfde gezichten en namen opduiken. Uitbundige kruisbestuiving lijkt het geheim achter Lagranges oeuvre. Zijn beelden vereeuwigden de chemie die ontstaat wanneer bevriende professionals dat creatieve vat aanboren waaruit ze in minder vertrouwd gezelschap niet tappen.

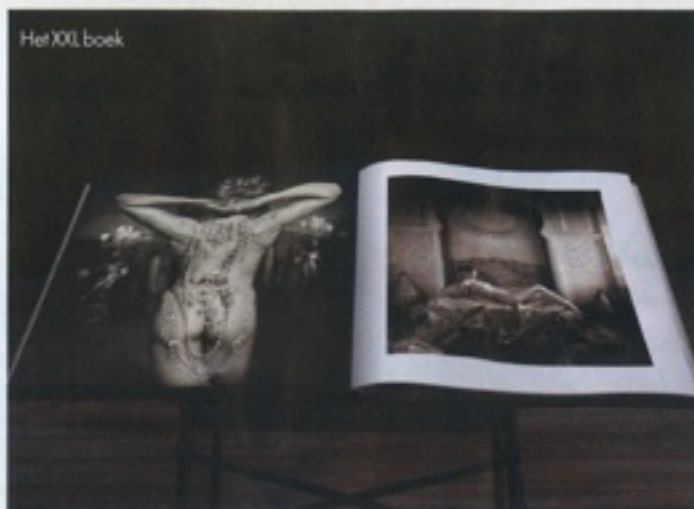
Deze expo blikt terug op een carrière van 20 jaar. Je fotografeert al veel langer?

"Begin jaren '80 werkte ik als ingenieur bij een energiebedrijf. Ik was gek op films, Gainsbourg en het Franse magazine Photo. Het was de periode van 'Mode - dit is Belgisch' en ik keek op naar Georges Vanriek (Brussels meubelmaker en fotograaf - red.). Fotografie is voor mij een uit de hand gelopen passie. Het was ook de manier waarop ik de vroege dood van mijn vader heb verwerkt. Ik ben autodidact maar heb een degelijke technische achtergrond. Ik maakte mijn eerste belichtingslampen zelf. Eigenlijk fotografeer ik sinds 1986 voltijds, maar we

vonden dat '20 jaar Marc Lagrange' beter klonk en grafisch paste in 'XXML'. (lacht)" **Andere Vlaamse topfotografen zoals Jimmy Kets en Nick Hannes brengen reportagewerk met een volkse inslag. Jij gaat voor geënceneerde glamour. Een on-Vlaamse aanpak?**

"Het klopt dat mijn werk in een niche valt waarbinnen in Vlaanderen weinig beweegt. Wanneer ik fotografeer, registreer ik geen gebeurtenissen. Ik ensceneer heel bewust een decor. De belichting moet kloppen, de blik van het model, wat ze draagt en hoe ze is opgemaakt - alles. Ik begin met een duidelijk beeld voor ogen en daarna loopt de shoot zoals hij loopt. Ik werk met mooie, naakte vrouwen maar niet in een Showbizzkalender-sfeer. Ik heb in het verleden gewerkt voor mannenbladen en Playboy, maar daar ben ik mee gestopt. Ik heb een hekel aan platte koek en dat begrip heeft vele definities. Ik wil werken met mensen die aanvoelen en respecteren waar ik de grens trek met kitsch en vulgariteit."

Marc Lagrange

Het XXL boek

La Duchesse De Balmoral, 2011

La Generale, 2011

Hotel Bordello, 1996

Het XXL boek

1000 Rings

TECHNISCHE FICHE

- Werkt bij voorkeur met polaroid of film op een grootbeeld analogcamera.
- Kiest digitaal voor Leica-camera's, analoog voor Deardorff of Horseman, gecombineerd met lenzen uit de '50s en '60s.
- Waardeert natuurlijk licht, maar heeft ook een persoonlijk arsenaal belichtings- en flitsapparatuur, inclusief cinemabelichting.

Sexy decadentie is je handelsmerk. Dat lijkt me echt iets voor het nieuwe Rusland. Was je expo in Moskou in 2010 een succes?

"Er was veel belangstelling en ik heb er nog steeds contacten, maar de verkoop was minder dan verwacht. Russische vrouwen zijn verschrikkelijk jaloers, die hangen echt geen levensgroot portret van een andere sexy vrouw in hun huis. Die Russen wilden dat ik hun eigen madame zou fotograferen - goed betaald. Ik zeg niet dat ik het nooit zal doen, maar ik aarzel. In mijn werk is de inbreng van het model behoorlijk belangrijk. Ze moet persoonlijkheid hebben en die kunnen overbrengen. Ik kan geen fantastisch beeld maken van gelijk welke vrouw."

Op je foto's zie ik korsetten, opgezette vogels, Ottomaanse sofa's, immense halskettingen, bontstola's en zelfs een pistool ingelegd met diamanten... Heb jij een gigantische kast vol excentrieke attributen?

"De diamanten op dat pistool zijn allemaal nep, hoor. Onze bisschopsmijter heb ik onder een valse naam gekocht in een gespecialiseerde zaak. Verder heb ik goede contacten met juwelenontwerper Romain Brau, die graag werkt met veren en pluimen. Hoe gaat zo iets? In ruil voor een paar gesigndeerde foto's mag ik zijn creaties gebruiken. We helpen elkaar. Ik ken ook een Argentijnse ontwerper, Rodrigo Otazu, die af en toe werkt voor Beyoncé. Onlangs stuurde hij ons voor

een shoot in Marokko zes gigantische dozen met de meest fantastische dingen. Het is fijn als mensen je dingen toevertrouwen die niemand anders krijgt."

In het boek staan heel wat fotoduo's: zelfde model, zelfde setting en zelfde pose, de eerste keer met, de tweede keer zonder kleren. Wat boeit je aan dat concept?

"Ik vind dat tof, zo'n 'before & after'. Het is spannend en speelt met voyeurisme. Neem bijvoorbeeld die foto van de vrouw die kaviaar eet. Je ziet toch zo de man voor haar zitten die met haar dineert en haar in gedachten uitkleedt? In de before is de kleding meestal zo gekozen dat er al heel wat doorschemert."

Je vriendin Saskia Dekkers is de hoofdstyliste van de VRT en doet de styling van jouw foto's. Houdt zij je scherp in het oog op de set?

"Nee, en dat hoeft ook absoluut niet. Ze werkt mee omdat ze artistiek iets kan en wil bijbrengen aan mijn projecten. Niet als een vorm van controle. Ons eerste contact was professioneel. Ik heb haar vijftien jaar geleden leren kennen tijdens een shoot voor Kipling in de Camargue. Ik zou in Arles blijven om aan een kalender rond de vier elementen te werken en van het één kwam het ander. Als ik aan langere projecten werk, doet Saskia die, maar ik werk ook met freelancers. Ze is heel goed

in haar vak en maakt sommige van de juwelen die ik voor foto's gebruik, zoals bij 'White Fox'."

Met de recente reeks 'And God Created... Women' maakte je een statement over het seksuele taboe en de mistoestanden in de katholieke kerk. Wil je in de toekomst meer engagement in je foto's leggen?

"Ik wil inspelen op de actualiteit, ja. Er zijn bepaalde maatschappelijke trends waarover ik visueel iets kan zeggen. Cougars bijvoorbeeld, dat is een fenomeen dat me intrigeert. Ik werk nu aan een reeks rond vrouwen van veertig die er goed uitzien. '40 women above 40', aan die reeks zou ik een kleine expo en een interviewboek wil-

len koppelen. Daarnaast heb ik de ambitie om iconische portretten te maken van beroemde mensen. Met de entourage van Charlotte Rampling zijn de afspraken bijna rond. Jammer dat die foto niet meer meekon in dit boek. Ik heb een soort hommage in gedachten van het beeld dat Newton van haar maakte. In Vlaanderen mag Geike Arnaert me altijd bellen. Verder maak ik binnenkort mijn eerste videoclip, bij een song van Liesa Van der Aa. Ze is een puur talent, maar nog niet heel bekend. Ideaal voor mij als instap: ik kan iets artistieks doen zonder al te veel druk én een visitekaartje afleveren."

BARBARA DE MUNNYNCK